

форма на първия, отдѣлно разклонение на она безкраенъ и цѣлостенъ импулсъ, който можемъ да наречемъ просто любовъ — съ универсално, космично значение.

Любовта — законъ на вселената — е дълбоко насадена въ всѣка душа. Нима и неорганическия свѣтъ не я познава подъ форми, които носятъ физически и химически названия? Любовта, крепителка на живота, огръбва веднажъ или много пѣти, за кратко или за дълго време, всѣко живо сърдце и му дава всичката необходима сила и смелостъ да търси удовлетворението си. Тя е неизбежна, а човѣшнитѣ социални наредби почти не могатъ да се хармонизиратъ съ нейнитѣ странни изисквания. Тя иска да тече като мощенъ, стихияенъ, прекрасенъ потокъ, неограниченъ и воленъ, а всичкитѣ институти и социални условия я стѣсняватъ, изопачаватъ. И неможейки да я пресушатъ, създаватъ почва за нейната разрушителна стихийностъ.

Дали тя ни тласка къмъ груби плътски задоволства, или ни повася къмъ възвишени духовни преживѣвания, тя е все сѣщия неотмѣнимъ потокъ, идящъ отъ незнайнитѣ дълбини на всемира и духа.

Тя е толкова мощна и тъй непрестанно безпокои човѣка, че дори когато хората се стараятъ да върватъ въ безпогрѣшността на наредбитѣ, които я стѣсняватъ и изопачаватъ, тѣ сѣщитѣ пребѣгватъ до хиляди „легални“ средства да задоволяватъ, прикрито, безсмъртната любовна мечта: галантни събрания, префиненъ тоалетъ, балове съ странния или моралъ, дълго прегръщане на мъжа и жената въ танцитѣ и пр.